

Sanni Seppä

Muutama vuosi sitten olisin kirjoittanut esittelyyni vain taiteellisesta työskentelystäni. Identiteettini rakentui lähes kaksi vuosikymmentä vahvasti taiteilijuuteni ympärille. Luulen, etten ole ainoa (kuva) taiteilija, joka antaa kaikkensa työlleen ja lopulta palaa loppuun. Mitä jää jäljelle omasta identiteetistä, kun sen on rakentanut työn ja menestyksen ympärille? Hain pitkään rauhaa, onnea ja hyväksyntää väärästä paikasta.

Olen kärsinyt kroonisista kivuista vuosia. Tukielin-sairaudet ajoivat minut opiskelemaan muutama vuosi sitten taiteellisen työni rinnalle toisen ammatin, ja kouluttauduin Varalan urheiluopistossa personal traineriksi. Asiakaskuntani koostuu pääosin kipukroonikoista sekä seksuaali- ja sukupuolivähemmistön edustajista. Olen itse sukupuoleton, ja haluan tarjota turvallisemman tilan liikuntatunteja, joissa kenenkään ei tarvitse kokea vähemmistöstressiä. Ohjaan lempeää joogapohjaista kehon liikkuvuutta yksityis- ja ryhmätunneilla, ottaen huomioon normeista poikkeavat kehot.

Taiteen tekeminen on yhä minulle tärkeää: jos en maalaa, ikään kuin katoan itseltäni, tyhjänen. Valmis kuva tekee minusta täyden, mutta menestyksellä ja näkyvyydellä ei ole minulle enää mitään merkitystä.

Voisinko olla ääni kuvillani heille, joiden ääntä ei kuulla?

Eläinten ja ihmisten oikeudet sekä kapitalismin vastustaminen näkyvät arjessani vuosi vuodelta kasvavana aktivismina. Olen (pakotettuna) yrittäjänä köyhempi kuin koskaan, mutta myös onnellisempi kuin koskaan (saa tarjota töitä!). Kipukroonikko-rescue-koirani Katja ja Manteli menevät kaiken edelle. Tämän jälkeen tulee valittu perheeni ja ihanien ihmisten sekä muunlaisten kanssa ajan jakaminen, meidän yhteisöllisellä siirtolapuutarhapalstalla puuhastelu ja tuottamattomuus. Kaupallinen oravanpyörätyö on arvolistallani pohjimmaisena. Työn on oltava eettistä. Oli tosi ihanaa saada kuvittaa tämä lehti.

Hallitus alas ja Vapaa, Vapaa Palestiina!

Sanni Seppä: "Omakuva" (2024).